

Arrest

nr. 141 375 van 19 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 12 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u de Chinese nationaliteit, behoort u tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en bent u afkomstig van het dorp Ritho in het district Tatsedo, Xian Phungposhi, Ganze prefectuur, Sichuan provincie in de Volksrepubliek China (VRC). U woonde hier sinds uw geboorte op 18.08.1980 bij uw ouders die boer waren en ging gedurende 6 jaar naar school. Op 1 augustus 2007 verliet u Tibet om in India de Dalai Lama te zien en Engels te leren. U reisde met uw eigen paspoort en een geldig visum naar Nepal, waar u in het opvangcentrum werd geregistreerd met uw eigen naam maar met een andere geboortedatum, namelijk 20.10.1987. Op die manier wilde u uw latere studiekansen verlengen. Na een 10-tal dagen reisde u verder naar India. Vanaf dat moment verbleef u

in uw school Sherab Gatsel Lobling te Dharamsala. U leerde hier Tibetaans, Engels en had informatica. In mei 2012 was uw opleiding gedaan en verhuisde u naar Dharamsala stad waar u met een vriend samenwoonde. In 2013 woonde u ook gedurende 3 of 4 maanden in Delhi waar u in een winkel werkte. De resterende tijd bleef u thuis en zocht u naar manieren om India te verlaten. U hoopte om naar Tibet te kunnen teruggaan maar had er weinig vertrouwen in dat dit goed voor u zou uitpakken wegens de politieke onrust in 2008. Uw RC werd nog tot in 2014 verlengd, eenmaal met behulp van uw school en andermaal met een valse inschrijving elders. Daarna geloofde u niet dat het nog mogelijk was om in India te blijven; bovendien heeft u er geen verwanten om steun bij te zoeken. U wilde graag in België komen wonen om zo uw ouders en de kinderen in het dorp te kunnen helpen. In juni 2013 verliet u India. U vloog van Delhi naar Bangkok met uw yellow book (IC). Vanaf Bangkok werd uw yellow book door de smokkelaars afgenomen en gebruikte u een vals Taiwanees paspoort. U vloog zo verder naar Hong Kong, Italië en Zwitserland. Uw paspoort werd daar afgenomen. Vanuit Zwitserland reisde u per trein naar België, waar u asiel vroeg op 31 juli 2013. Bij een terugkeer naar Tibet vreest u in problemen te komen wegens uw verlopen Nepalees visum en daaropvolgend vertrek en verblijf naar India (die niet in uw paspoort vermeld staan).

Bij een terugkeer naar India vreest u het eveneens moeilijk te zullen hebben wegens de problemen om uw RC te verlengen sinds u geen student meer bent. Hierdoor zou u er niet kunnen werken en een gezin stichten.

U legde ter staving van uw asielaanvraag de volgende documenten neer: uw Chinese paspoort, identiteitskaart en kopie van uw hukou (gezinssamenstelling in Tibet), evenals uw registratiecertificaten in Nepal en India, uw Registration Certificate (RC); uw Green Book, een schoolattest, foto's van China en India en de enveloppen waarin u stukken werden nagezonden.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (identiteitskaart, paspoort, RC) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: L. T., geboren op 18 augustus 1980 en geboren te Dartsedo. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS pp. 2-3) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2007 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange verblijf in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC). Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vertrek uit de Volksrepubliek China in september 2007 heeft u van september 2007 tot juni 2013 in India verbleven, meer bepaald Dharamsala. Hier ging u naar de Soga-school ("Sherab Gatsel Lobling School") school tot mei 2012 waar u Engels, Tibetaans en IT studeerde. Vervolgens verbleef u nog ruim een jaar in Dharamsala en Delhi waar u enkele maanden werkte en naar manieren zocht om het land te verlaten.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht

opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat het na uw studies niet meer mogelijk is om een verblijfsverlenging te verkrijgen. Nochtans blijkt uit de RC en uw verklaringen dat u hier nog tweemaal in slaagde door contact te zoeken met scholen die u hierin steunden. Gevraagd naar de reden waarom u niet probeerde om uw verblijfsrecht om te vormen tot een reguliere vergunning of waarom u hiertoe geen contact nam met de CTA verklaart u dat u dit nooit probeerde. U verklaarde dat u eigenlijk toch niet in India wilde blijven omwille van het precaire verblijfsrecht op termijn en de moeilijkheden om een inkomen te verwerven dat uw familie in Tibet zou kunnen helpen. Met uitzondering van een korte job in Delhi heeft u evenwel nooit naar werk gezocht in India (zie gehoorverslag CGVS, dd. 11.04.2014, p. 6). U haalde hoe dan ook geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw verklaringen dat de RC de facto geen nuttig en duurzaam document is blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC. Echter zijn er verschillende van uw verklaringen over uw reis ongeloofwaardig.

Zo wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals Taiwanees paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onzeker over de gegevens in dit paspoort, zoals de exacte naam of geboortedatum, wat niet geloofwaardig is. Gezien (op de luchthaven van India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u onvolledige aanwijzingen te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. U meldt slechts dat u een dik pak ééndollarbiljetten in uw zakken had. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis.

Zo legt u in elk geval geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Zo kan u geen afdoende verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van Bangkok naar Zwitserland zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 1.050.000 roepies, terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te gebruiken voor de ganse reis tot in Europa, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen. Het loutere feit dat de smokkelaar alles regelde overtuigt immers niet.

Zo verklaarde u dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Bangkok moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan

de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde kunnen de appreciatie van uw asielmotieven niet in de positieve zin ombuigen. Ze weerleggen immers niets van bovenstaande vaststellingen. Uw hukou, uw paspoort, identiteitskaart, uw Green Book, uw Registration Certificate (RC), de attesten van de Nelen Khang in Nepal en India, uw schoolattest uit India en de foto's van Tibet en India vormen allen een begin van bewijs dat u tot de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap van de VRC in India behoort. Hieraan wordt echter niet getwijfeld.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert een schending aan van artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet. Uit de toelichting bij het verzoekschrift leidt de Raad af dat verzoeker tevens artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) geschonden acht.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 5 stukken.

Verweerder brengt met een aanvullende nota van 4 maart 2015 een rapport bij.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Verzoeker verklaarde door de Indiase overheid in het bezit geweest te zijn van een Registration Certificate (RC), *i.e.* de verblijfsvergunning die door de Indiase overheid aan de Tibetanen wordt uitgereikt. Verzoeker verklaarde tevens in het bezit gesteld te zijn van een Identity Certificate (IC), het internationale reisdocument dat India uitreikt aan legaal verblijvende Tibetanen. Verzoeker verklaarde met dit document India te hebben verlaten, doch het op de transitzone van de luchthaven van Bangkok te hebben ingeruild voor een vals Taiwanees paspoort.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker wijst weliswaar naar een rapport van een Zwitserse NGO waarin wordt gesteld dat "*een Tibetaanse vluchteling die India verlaat zonder IC of NORI zijn recht verliest om in India te verblijven*" (stuk B. 5), doch deze stelling is *in casu* niet van toepassing, gezien verzoeker verklaard heeft dat hij India had verlaten met zijn IC en hij dit document pas zou hebben afgegeven in de transitzone van de luchthaven van Bangkok. Uit de informatie van de commissaris-generaal, die gebaseerd is op rechtstreekse communicatie tussen CEDOCA en de Indiase ambassade, blijkt verder duidelijk dat de ambassade bij het uitreiken van duplicaten van een IC geen rekening houdt met de manier waarop de betrokkene India zou hebben verlaten (*ibid.* p. 21). Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal op gebrekkige of foutieve feitenvinding is gestoeld, noch slaagt hij erin om zelf met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering niet langer in het bezit te zijn van zijn IC, merkt de Raad op dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat de bescherming die India aan de Tibetanen biedt, niet voldoet aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker merkt dienaangaande op dat het RC een tijdelijk document betreft dat *"slechts kan verlengd worden indien men bepaalde documenten voorlegt en waarbij de verlenging soms wordt geweigerd"*. Verzoeker stelt dat er geen garantie is op verlenging en dat deze onder meer bij laattijdigheid geweigerd kan worden. De verlenging zou louter afhankelijk zijn van de wil van de zittende regering, waardoor het een uiterst precair informeel statuut betreft. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor, waaruit moet blijken dat hij zijn RC enkel kon verlengen *"met de hulp van zijn vroegere school en een valse inschrijving elders"*. Verzoeker wijst erop "niet eeuwig student te kunnen zijn" en merkt verder op dat zijn RC behept was met een valse geboortedatum, hetgeen een volgende verlenging bijkomend zou compliceren. Verzoeker betwist dat er geen risico op refoulement is, en stelt daarentegen dat *"deportaties van Tibetanen bevestigd werden door het Central Tibetan Administration en het Tibet Justice Center"*, waarvoor verzoeker ter staving verwijst naar stuk 3 gevoegd bij zijn verzoekschrift. Tot slot merkt verzoeker op dat er, luidens datzelfde stuk, sprake is van "discriminaties" ten aanzien van Tibetanen, waaronder een beperkte toegang tot de arbeidsmarkt, tot hoger onderwijs, tot onroerende eigendom en een beperkte vrijheid tot vereniging en bijeenkomst.

Wat betreft het verblijfsrecht dat de Indiase overheid aan de Tibetanen aanbiedt, stelt de Raad vast dat de stellingen die verzoeker daaromtrent in zijn verzoekschrift weergeeft geen weerslag vinden in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit de objectieve informatie blijkt dat de verblijfsrechtelijke positie van de Tibetanen mettertijd verbeterd en meer verankerd wordt aangezien de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Dezelfde informatie vermeldt dat aan de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen geen voorwaarden gekoppeld zijn en dat de verlenging in de praktijk een formaliteit betreft die verplicht is voor elke Tibetaan en die *"gemakkelijk"* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt *"routineus en gesmeerd"*, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Geheel in tegenstelling tot verzoekers bewering, blijkt uit die informatie verder dat ook wie met een SEP kort verblijf (uitgereikt voor pelgrimage of studie) India binnenkwam, na de beëindiging van de studie of de pelgrimstocht zonder enig probleem een 'Long Term Stay RC' verkrijgt, waardoor *"Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden"*. Bovendien voorzien de Tibetaanse autoriteiten (CTA) in gratis bijstand voor Tibetanen die problemen zouden krijgen bij het verwerven of verlengen van hun RC. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast succesvolle onderhandelingen op een hoger niveau op. Ook in de gevallen waarbij er foutieve data op het RC vermeldt staan, blijkt er zich geen probleem voor te doen. De Indiase regelgeving ter zake voorziet in de mogelijkheid om eventuele foute data te laten rechtzetten, en dit zowel in India zelfs als bij de Indiase consulaten in het buitenland (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoekers opmerking dat *"deportaties van Tibetanen bevestigd werden door het Central Tibetan Administration en het Tibet Justice Center"*, blijkt verder uit de informatie van de commissaris-generaal dat India, bovenop het hoger vermelde verblijfsrecht dat het aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe

door de 'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan, die zoals verzoeker in het bezit is van een geldig RC, door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Waar verzoeker wijst op "*bevestigingen van deportaties*" en daartoe verwijst naar stuk 3 gevoegd bij zijn verzoekschrift, blijkt uit lezing van het betreffende stuk dat geen van de daarin vermelde gevallen slaan op een effectief uitgevoerde deportatie van een Tibetaan met geldig RC.

Wat betreft verzoekers stelling dat de Tibetanen slechts beperkte toegang hebben tot de arbeidsmarkt, tot het hoger onderwijs en tot onroerende eigendom, blijkt uit de informatie toegevoegd uit het administratief dossier anderzijds dat "*Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen*" en dat Tibetanen er "*vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)*", terwijl er "*geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht*" (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 26-27-28). Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie of tot verkrijging van het staatsburgerschap) maakt verder geen 'vervolg' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker tot slot verwijst naar een "*beperkte vrijheid tot vereniging en bijeenkomst*", stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verklaringen nooit gewag gemaakt heeft van enige beperking ter zake, noch dat hij door deelname aan een bijeenkomst of lidmaatschap van een vereniging enig probleem zou hebben ondervonden met de Indiase overheid.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, bij terugkeer naar India kan beschikken over een wettelijke verblijfstatus die zonder enige voorwaarde verlengbaar is, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulementbeginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Inzake verzoekers vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker bij zijn asielaanvraag aflegde, blijkt dat verzoekers motieven om India als volgt zijn: *i)* verzoeker achtte het onmogelijk om na zijn studies zijn verblijfsrecht te kunnen verlengen, en *ii)* verzoeker moeilijkheden had om een inkomen te verwerven en hij via migratie naar België hoopte zijn ouders en de kinderen van zijn dorp financieel te helpen. *Supra* werd reeds afdoende vastgesteld dat verzoeker zijn verblijfsrecht bij terugkeer naar India opnieuw kan opnemen en dat de verlenging daarvan niet afhankelijk is van het verderzetten van studie. Wat betreft de financiële moeilijkheden van verzoeker in India en zijn perspectieven op financiële verbetering via migratie naar België, kan worden vastgesteld dat dit louter economische motieven zijn die geen enkel verband houden met één van de criteria voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker geen poging om deze motieven te ontcrachten. Verzoeker wijst nog "discriminatie" en verduidelijkt dat met de stelling dat ook Tibetanen met een diploma niet aan werk geraken, doch ook deze stelling houdt geen verband met bovenvermelde criteria. Er weze nogmaals benadrukt dat, luidens de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Tibetanen met hun RC toegang hebben tot de private Indiase arbeidsmarkt (*ibid.*).

2.3.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER